

R.G. PĂTRAȘCU

Când îngerii iubesc

ŬINTEGRAL

Cuprins

Capitolul 1 / Semnele	5
Capitolul 2 / Ilia	54
Capitolul 3 / Furtuna	101
Capitolul 4 / Concertul	128
Capitolul 5 / Legății	178
Capitolul 6 / Silvia	233
Capitolul 7 / Nunta	269
Capitolul 8 / Timpul	295

Capitolul 1 / **Semnele**

Încep să-mi pun problema dacă n-ar fi mai bine să cred în superstiții. Încep să mă întreb dacă nu cumva sunt un ghid de bune practici strâns de oameni în decursul timpului și dacă n-am greșit până acum ignorându-le semnele.

Obişnuiesc să mă iau singură peste picior dacă am vreo strângere de inimă la vederea unei pisici negre sau când trebuie să mă întorc din drum dac-am uitat ceva, dar ultimele luni trebuie să recunosc că m-au pus pe gânduri rău de tot.

Mai întâi accidentul ăla groaznic de pe autostradă, nu la mult timp după ce m-am despărțit de Nic (uuuufff, Nic..., pauză de respirație, numără până la 10...). Trei pisici mi-au tăiat calea înainte de a se întâmpla, una după alta. Chiar și pentru cineva care nu crede în superstiții, asta a fost cam mult. Pe ultima, o pisică mare și neagră ca tăciunele, a fost cât pe ce s-o calc. Țin minte perfect c-am împins piciorul în frână până la podea, cu mâinile încleștate pe volan, cu stomacul în gât și cu senzația că ceva groaznic se petrece. Eram cu Carmen, care a început să râdă pe jumătate isteric, spunând „E tipic pentru tine! Ești în stare să ne și omori ca să salvezi o amărâtă de măță. Mă mir că nu m-ai aruncat în parbriz pentru șoarecele după care o fi alergat... Ce Doamne iartă-mă căuta pe autostradă?!”

Oprisem mașina pe banda de urgență și mi-a luat câteva clipe să mă dezmeticesc, când un zgomot infernal s-a auzit în fața noastră, în depărtare. Eram în curbă și drumul trecea printr-o pădure, așa că n-am văzut nimic până nu am pornit încet mașina și n-am parcurs cele câteva sute de metri care ne despărțeau de măcel.

Primul impuls a fost să fug, să uit, nu putea fi adevărat. Nu cred că aş fi făcut-o, dar mă bucur şi acum că am fost pe autostradă şi n-am putut întoarce maşina atunci, pe loc – nu m-aş fi iertat niciodată dacă nu-i ajutam pe oamenii ăia.

Am numărat zece maşini zdrobite în ambuteiajul din faţa noastră şi m-am oprit. Mi s-a părut cinic din partea mea, ca şi cum făceam contabilitatea ororii.

Carmen ţipa lângă mine, nici acum nu ştiu ce, şi totul era în reluare, ca într-un film cu încetinitorul la care nu auzi nimic, vezi doar buzele protagoniştilor mişcându-se nefiresc. Am smuls telefonul şi am sunat la 112. Mi-a trebuit un timp să mă concentrez ca să aud operatoarea spunând într-una „Aţi sunat la serviciul de urgenţă 112, spuneţi-ne vă rugăm ce s-a întâmplat.” Cred că a repetat de cel puţin 3 ori până să reuşesc să mă adun şi să-i povestesc ce vedeam în faţa ochilor. Între timp alte maşini opriseră în spate şi şoferii începuseră să se dea jos. Din automobilul accidentat din faţa mea am văzut un om deschizând uşa şi prăbuşindu-se plin de sânge pe asfalt.

M-am întors spre Carmen, care rămăsese într-un final mută, cu ochii mari, aţintiţi pe oribila scenă, şi am zgâlţâit-o zdravăn, strigându-i, ei şi mie deopotrivă, că trebuia să-i ajutăm. Zilele alea tocmai terminaserăm amândouă anul doi la Medicină şi măcar în teorie eram în stare să acordăm primul ajutor până la venirea ambulanţelor. De obicei ea era cea cu picioarele pe pământ, chiar un pic arogantă în privinţa asta, dar atunci parcă tot sângele rece, tot aplombul, i se pierduseră pe drum, lăsând locul nesiguranţei şi unor ochi înspăimântaţi.

Ne-am dat amândouă jos din maşină şi am alergat spre epavele zdrobite. Îmi amintesc totul ca prin ceaţă, ştiu că am ajutat cât am putut, dar şapte morţi şi doisprezece răniţi grav au fost duşi cu ambulanţele de la locul accidentului în ziua aceea. Săptămâni întregi n-am închis ochii fără să văd feţele desfigurate ale oamenilor cerând ajutor sau gemând în dureri şi m-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă ultima pisică nu mi-ar fi tăiat calea.

Apoi, nu trecuse mult timp de la accident, tocmai începeam anul 3 de facultate, când am remarcat pescăruşii pentru prima oară.

Merg mult cu metroul și am prins un obicei să mă uit la cer de fiecare dată când urc scările de la ieșirea din stație. Nu sunt claustrofobă, nici într-un caz, dar subteranele metroului mă fac să mă simt atât de departe de el încât gestul vine automat, ca și cum aș avea nevoie să mă reconectez la ceva de-acolo, de sus.

În ziua aceea, când am ieșit din stația de lângă casă, am remarcat trei pescăruși planând foarte jos, deasupra mea. Erau atât de frumoși pe cerul senin și violet al înserării încât n-am putut să-mi desprind privirea de pe ei. Bineînțeles că m-am împiedicat și am căzut peste un tip care avusese ghinionul să se nimerească pe-acolo. M-a ajutat să mă redresez, dar, vizibil deranjat, n-a răspuns nici măcar cu un cuvânt la încercările mele bâlbâite de scuze, doar a dat din cap fixându-mă cu privirea. Nu m-am mai uitat pe moment după pescăruși, dar când am ridicat din nou ochii către cer, trei străzi mai încolo, erau tot deasupra mea. În următoarele zile i-am văzut din nou, erau acolo, de fiecare dată când ieșeam din casă sau de la facultate, din metrou sau pur și simplu mergeam pe stradă. „Hhmm, ciudat..., ciudat...”, cam atât eram în stare să-mi spun, dar nici un moment nu m-au îngrijorat.

Într-una dintre seri am sunat-o pe bunica să văd ce mai face. Avea vocea ei blândă și, ca întotdeauna, dragostea pentru mine se simțea în fiecare cuvânt al ei. Era totuși ceva, o umbră de oboseală, o lentoare în voce, care m-a făcut să insist când mi-a răspuns că se simte bine, ca de obicei.

– Buni, te rog, ai grijă de tine, mi se pare că ești obosită. Ți-ai luat medicamentele? Mănânci cum trebuie?

– Da, iubito, nu-ți face tu griji pentru mine, am tot ce-mi trebuie și chiar prea mult, i-am auzit eu zâmbetul prin receptorul telefonului. Tu să ai grijă cum mănânci pe acolo, că ești atât de slabă mamă, ca un țâr. De unde să ai putere să înveți atâta dacă nu ești și tu mai bine făcută.

– Bunico, nu e ca și cum aș munci la câmp! Stau cu fundul pe scaun toată ziua, bună ziua. Oricum, fii liniștită că mă îndoapă mama, doar o știi. Tu să ai grijă de tine și mai ales să-ți iei pastilele

la timp. Când o să fiu medic nu vreau să am prea multe de reparat, vezi! am răspuns eu pe un ton prefăcut autoritar.

I-am auzit râsul în telefon în timp ce-mi replica milităros:

– Da, domnișoară doctor, am înțeles, să trăiți!

Apoi, după o pauză, schimbând tonul, mi-a spus:

– Sunt atât de mândră de tine, Ema! Ești tot ce mi-am dorit și am visat să fii... și mai mult de atât. Viața mea nu putea fi mai frumoasă și mai împlinită decât o faceți tu și mama ta pentru mine.

– Hei, hei, ce faci buni?! am întrebat-o eu atunci, căci detectasem un tremur în ultimele ei cuvinte.

– Te iubesc enorm, Ema, și sunt sigură că viața o să-ți fie extraordinară, mi-a răspuns ea. Pup-o pe Anuța din partea mea.

– O pup. Vrei să ți-o dau la telefon?!... Maaamaaa!! am strigat eu, e bunica, hai să vorbești cu ea!

– Nu e nevoie, Ema, m-a întrerupt buni. Am vorbit dimineață cu Anuța. Las-o să-și vadă de treabă. Te pupă bunica!

– Oookay, buni..., te pup și eu... Paaa! Ne auzim sâmbătă! i-am răspuns eu și am închis. Pe loc am simțit o undă de neliniște, parcă uitasem să-i zic ceva important. O secundă doar, după care senzația a dispărut, ca și cum am prins cu coada ochiului ceva care s-a evaporat cum mi-am concentrat privirea într-acolo.

A doua zi, când am ieșit din casă, primul lucru a fost să caut din priviri pescărușii. Mă obișnuisem deja cu ei și când nu i-am văzut, am avut sentimentul c-am pierdut ceva. La nici o oră după ce-am ajuns la facultate m-a sunat mama pe mobil. Vorbea foarte încet, ca și cum dacă șoptea, vorbele ei erau mai puțin adevărate.

– Ema, ne-a sunat tanti Maria. Bunica..., și vocea i s-a frânt într-un suspin adânc.

N-a fost nevoie să-mi mai spună nimic. Mi-am dat imediat seama de ce sunase vecina bunicii. Acum știam ce pierdusem. Am stat amorțită în banca din aulă, acolo unde mă prinsese vestea, până când profesorul a intrat și a început noua oră de curs. M-am dezmeticit și am plecat în grabă. Vroiam să fiu lângă mama, vroiam să fiu puternică pentru ea. Avea nevoie de mine mai mult decât oricând,

căci știam cât de mult pierduse, bunica era un model pentru amândouă în tot ceea ce făcea.

Pe când era încă tânără, fiul ei și soțul – bunicul pe care nu l-am cunoscut niciodată – muriseră într-un accident de mașină. Mi-era greu și să-mi imaginez durerea pierderii partenerului de viață la doar 35 de ani, dar pierderea copilului era ceva ce imaginația mea nu a putut nicicând cuprinde. De câte ori mă gândeam la asta, de niciunde, un zid de gheață creștea în mine, ce știam că mă desparte de o disperare surdă la care doar puteam fi spectator, niciodată părtaş,... nu fără să mă rupă.

Și totuși bunica supraviețuise. Mai mult de atât, găsisese energia nu numai să o crească pe mama și apoi pe mine cu toată dragostea și devotamentul din lume, dar și să se bucure de cele mai mărunte lucruri pe care i le oferea viața. Bunica avea darul acela extraordinar, rar întâlnit, de a se minuna și la vârsta ei de frumusețea unei flori, de foșnetul valurilor mării sau de culoarea cerului într-o seară de toamnă. Gusta și trăia lucrurile astea simple aproape cu tot atât de multă plăcere ca un copil care le vedea pentru prima oară.

Și mai ales, în tot ce făcea, era cu viitorul în minte, culegând de acolo noi și noi provocări care o țineau în priză. Știam cum fusese cu mine – să învăț să merg, să învăț să vorbesc, să învăț să scriu și să citesc, să ajung la un liceu bun, să iau premiu la te miri ce concurs, o facultate bună, un prieten bun pentru mine, un soț bun, un copil extraordinar și de acolo totul s-ar fi repetat...

Numai că „totul” se terminase. Ciclul se rupsesse cu o inimă prea slabă pentru sufletul mare pe care-l adăpostea, iar noi aveam să trăim mai departe fără să primim doza ei de seninătate.

În zilele următoare m-am uitat într-una la cer căutând pescărușii, ca și cum întoarcerea lor ar fi putut-o aduce înapoi pe bunica. Și m-am întrebat dacă nu cumva fuseseră un semn, dacă nu cumva fusesem avertizată...

Vinerea trecută însă am început să-mi pun chiar serios problema.

Vorbisem cu colegii să mergem după cursuri la un restaurant – El Guardita – aflat la două străzi de facultate. Am ajuns singură, ceva mai târziu decât ei, pentru că trecusem pe acasă să o ajut pe mama,

de fapt mai mult să văd ce face, că de când se stinsese bunica nu era chiar în apele ei. Cum am sosit în fața casei mari, transformate în restaurant, am auzit un zumzet puternic pe la urechile mele. Mi-am ridicat capul încercând să detectez sursa zgomotului și am rămas înțepenită. Un roi uriaș de albine, cum nu mai văzusem niciodată, se învârtea în jurul unuia dintre stâlpii de iluminat de lângă restaurant, la nici trei metri distanță de mine. Nu prea știam ce să fac, ar fi trebuit să trec pe lângă ele în drumul meu spre intrare, numai că mi-era frică și să respir, așa c-am rămas nemișcată, cu privirea ținută pe viermuiala din fața mea.

Am avut noroc însă, căci până să mă dumiresc ce am de făcut, s-au îndepărtat așezându-se ciorchine pe casă, deasupra uneia dintre ferestrele din dreapta.

M-am repezit către ușă și am intrat, trântind-o în urma mea.

Restaurantul avea o sală mare, centrală, și camere gen separeuri rânduite în semicerc față de intrare. Bucătăria era în stânga, iar în dreapta era o mică scenă unde își încercau talentele seară de seară diverse formații fără nume, dar cu mult entuziasm.

Noi stăteam întotdeauna în separeul de lângă bucătărie. „De ce să n-ajutăm berile s-ajungă mai repede” era replica favorită a băieților de câte ori încercam să prindem o poziție mai centrală, ca să vedem mai bine formațiile care cântau pe scenă. Bineînțeles că și atunci tot acolo stăteau.

Am trecut prin restaurantul ticsit de studenți și m-am strecurat pe lângă peretele separeului la locul meu din capătul îndepărtat al mesei, între Carmen și Laura.

Era prima ieșire după moartea bunicii și nu prea aveam chef de vorbă, nu că aș fi fost eu vreo vorbăreacă de obicei... În seara aia însă și prietenii m-au lăsat în pace. Știau că nu sunt în apele mele și tot ce-au făcut a fost să-mi ceară din când în când să aprob câte o părere oareșcare. „Nu-i așa, Ema?”, mă trezeam auzindu-i filtrați printre ritmurile muzicii lente, cântate în surdină. „Îihhmm”, le răspondeam eu dând din cap în semn de aprobare, deși nu eram sută la sută sigură despre ce era vorba.

Am stat acolo bându-mi limonada, băutura mea favorită, și nefăcând altceva decât să încerc să mă las în voia sunetelor. Era una dintre rarele ocazii când mă gândeam că poate ar fi fost mai bine să fiu ceva mai tolerantă cu alcoolul. Eram convinsă că o băătură gen Bacardi Breezer n-ar fi însemnat mai nimic la nivel fizic, dar poate că mi-ar fi dat un sentiment de descărcare.

N-aveam însă nici un gând să-mi comand alcool... vreodată. Bineînțeles că dădeam noroc cu vin sau șampanie la aniversări și petreceri, dar mă limitam la o gură, două. După multele nopți de certuri în casă, în care mi-am văzut tatăl transformat de băătură din cel mai bun și iubitor om într-un necunoscut cu o brutalitate verbală inumană, alcoolul îmi repugna adânc, la cel mai profund nivel. Tata s-a lăsat de băătură acum vreo doi ani, dar mie aversiunea mi-a rămas întipărită în suflet, e parte din mine. Nu i-am spus niciodată, n-aș fi făcut altceva decât să-l rănesc, dar cred că el știe.

În timp ce le ascultam pe fete cum puneau la cale o plimbare prin centrul vechi al orașului, la vânătoare de chilipiruri, îmi tot revenea în minte roiul de albine de la intrare. Cel mai probabil aveau să plece până ieșeam noi din restaurant, dar amintirea nu-mi dădea pace.

Și-apoi i-am văzut. Stăteau la o masă de lângă scenă, aplecați unul spre celălalt și discutând intens. L-am văzut pe Nic aplecându-se și mai mult și trecându-și degetele prin părul Silviei, întorcându-l după ureche, un gest atât de familiar mie, încât mi-am simțit respirația înghețând și inima strângându-mi-se într-un nod fumegând. Fostul meu iubit și cea mai bună prietenă, mai bine zis cea mai bună fostă prietenă.

Era inevitabil să dau peste ei odată și-odată și oricât mi-am repetat asta și m-am pregătit, știam că pur și simplu eram dezarmată, fără nici o apărare în fața furtunii din sufletul meu, fără nici o apărare în fața amalgamului de sentimente pe care le simțeam cu fiecare fibră din corp. Trădare și rușine, gelozie, slăbiciune și iar rușine, că simțeam toate astea și nu puteam fi mai puternică, să trec peste ce se întâmplase cu nepăsare. Eram din nou acolo, văzând dovada infidelității și auzindu-le scuzele. Din nou și din nou. Nici măcar nu

puteam să-i mai urăsc, tot ce puteam era să mă învinovățesc pe mine că lăsasem să se întâmple așa ceva.

Eu, Nic și Silvia am fost toți trei colegi de liceu și cei mai buni prieteni. Când eu și Nic am devenit iubiți într-a X-a, m-am îndrăgostit atât de tare de el, încât ȘTIAM că nimic nu ne putea despărți vreodată. O știam cu încrederea oarbă a primei iubiri și a tinereții fără de sfârșit trăite la șaisprezece ani. Eram atât de absorbiți unul de celălalt încât uitam de restul lumii ore întregi la rând. Era ca și cum aveam propriul nostru univers, în care lăsam să pătrundă când și când sunetele lumii de dincolo. Eram noi și lumea... și Silvia. Cu ea fusesem colegă și prietenă încă din clasele primare și ne știam atât de bine încât de multe ori nici nu mai era nevoie să vorbim. Ne modelasem una alteia atât de mult gusturile, experiențele și cunoștințele, încât ne trezeam într-una spunând același lucru în același timp și aveam constant opinii identice despre aproape orice.

Ei împreună nu însemnaseră doar un iubit care m-a părăsit pentru o alta. Fuseseră înzecit mai mult – iubitul cu care eram împreună de aproape cinci ani de zile care îmi luase și umărul pe care să plâng când mă părăsise, îndoiala planând peste toate întâlnirile și discuțiile noastre împreună, dar mai presus de orice Întrebarea – de când se întâmpla asta? De când mă înșelau pe la spate oamenii în care aveam cea mai mare încredere, ascunzându-se de mine și râzând de naivitatea mea?

Oricât despicasem firul într-o sută în tot acest timp, tot nu-mi putusem da seama care trădare era mai insuportabilă – a lui Nic sau a ei. Silvia fusese atât de apropiată de mine într-un sens profund, era cea mai bună prietenă a mea, era ca apa comparată cu o licoare gustoasă pe care o savurăm. Iubim licoarea, dar de apă avem nevoie.

Nu puteam să mă mai uit la ei, simțeam cum inima îmi ia foc și gândurile-mi alunecau spre aceleași zone întunecate ca și în urmă cu câteva luni, când se-ntâmplase să-i găsesc împreună. Reușisem să mai șterg din intensitatea lor, dar atunci, acolo, reveniseră cu puterea unui val uriaș care mătura din cale toate zidurile de protecție pe care reușisem să mi le construiesc. Simțeam cum lacrimile

mă îneacă și tot ce am mai putut face a fost să mă ridic și să mă îndrept împiedicat spre toalete. Erau foarte prost amplasate – culoarul către ele fiind în spatele scenei, Nic avea vedere exact într-acolo și era și destul de aproape. M-am trezit îngrozită la gândul că mă va vedea. Am mers repede și am ajuns dincolo de ușa de la baie cu inima bătându-mi să-mi spargă pieptul. M-am sprijinit de ea câteva momente, după care m-am dus în fața uneia dintre oglinzile mari de acolo.

Am privit fix chipul reflectat în oglindă, de parcă nu m-aș fi recunoscut. Fața mi-era și mai prelungă decât de obicei, ochii, tulburi de la lacrimi, cu cearcăne mari care se încăpățâneau să rămână acolo încă de când mă despărțisem de Nic (nu că n-ar fi fost motive, totul mersese prost de atunci), părul șaten indecis, prins în coadă cu un elastic simplu. Aș fi vrut să mă fi machiat în seara aia, să arăt mai bine, dar obiceiul nu se prinsese de mine. Deși mă pricepeam să le fac altora super-machiaje, eu rareori îmi fardam ochii cu rimel și puțin creion sau îmi dădeam cu un pic de fard în obraji, iar în ziua aia nu avusesem nici un chef s-o fac. Am realizat că, de fapt, avusesem noroc cu asta. Cu plânsul care mă cuprinsese, atât mi-ar mai fi lipsit, să am fața plină de dăre de rimel de la lacrimi.

M-am spălat de mai multe ori pe ochi cu apă rece din abundență și asta a părut să-mi facă mai bine. Cu ochii în apa din căușul palmei, plânsul s-a oprit într-un final și, deși știam că starea mea de spirit era într-un echilibru foarte fragil, puteam măcar să mă concentrez și să mă gândesc ce trebuia să fac în continuare.

Mă imaginam ducându-mă la masa lor și vorbindu-le dur, dar foarte calm, despre faptul că se meritau unul pe celălalt și că singura mea curiozitate era să văd care îl va părăsi pe care și pentru cine. Să le spun că n-aveam nici un dubiu că se va întâmpla, iar atunci voi fi acolo, uitându-mă cum suferă celălalt. Știam că era cumplit de meschin din partea mea și mă disprețuiam pentru asta, dar mă calma confortul mental pe care îl simțeam la gândul ăla, unul dintre puținele gânduri care mă consolaseră în tot acel timp, de când îi descoperisem împreună.

Numai că știam că nu aveam nici o șansă s-o fac, știam că cel mai probabil n-aș fi apucat să scot nici măcar un cuvânt odată ajunsă în fața lor, nu fără să izbucnesc în plâns. Și totul s-ar fi transformat într-o nouă experiență umilitoare pentru mine, și asta într-un restaurant plin de lume. Îmi și imaginam spiritul meu ca pe o cârpă veche și decolorată, care se sfâșia odată cu ultimele urme de demnitate, după ce mă făceam de râs în fața tuturor. Exact ce-mi trebuia, imaginația mea colorată! Noi lacrimi au început să-mi curgă pe obraji, înecate de noi porții de apă rece aruncate pe ochi. Încet, încet, m-am calmat din nou, la timp ca să realizez că cineva se uita la mine în reflexia din oglindă, stând sprijinit de perete, în colțul cel mai îndepărtat al toaletei.

Era un tip,... în baie la femei..., ce Dumnezeuului căuta acolo?! Părea vag familiar, nu puteam să-mi dau seama unde, dar parcă-l mai văzusem.

– O să treacă, ai să vezi. Iartă și o să treacă mult mai ușor, a spus el aproape șoptit, cu o voce joasă și profundă, care mi-a amintit brusc de un magician făcând o demonstrație de hipnoză.

M-am întors spre el, supărată și rușinată că avusesem spectatori în timp ce plângeam.

– Ce cauți aici?! E toaleta femeilor..., am zis eu după ce mi-am dres vocea, încercând să-mi îndepărtez umezeala de pe față cu dosul palmei.

S-a uitat la mine intens, cu niște ochi negri ca noaptea, și-a ignorat întrebarea, ca și cum nu m-ar fi auzit.

– Inima nu are limite. Doar tu ești cea care alege să le pună, a rostit el rar.

Ce vroia de la mine, ce tot spunea acolo, ochii ăia... și vocea, parcă chiar vroia să mă hipnotizeze... Plus că sentimentul că-l știam de undeva se adâncise. M-am uitat atunci mai cu atenție la el și-am început să mă simt stânjenită. Era foarte înalt, athletic, cu o față dură, tăiată parcă în piatră, și cumva tulburătoare. Avea un maxilar puternic și dreptunghiular, o frunte înaltă și un nas o idee teșit, dar ce îți atrăgea atenția cel mai tare la el erau tot ochii. Nu credeam să fi văzut vreodată niște ochi mai negri de atât. Era ca și cum te

uitai într-un hău adânc care te atrage spre el ca un vârtej. Și totuși îmi păreau cunoscuți... Era îmbrăcat cumva simplu, însă totul arăta impecabil pe el, de parcă tocmai coborâse din vitrina unui magazin de lux.

Nu mi-am putut da seama dacă expresia feței lui era sau nu de milă, cum îmi imaginam c-ar fi trebuit să fie. Îmi părea mai degrabă supărare, dar n-ar fi avut nici un sens să fie supărat pe mine, nu?! Dintr-o dată, gândul ăla m-a făcut să-mi fie frică. Nu arăta deloc ca cineva pe care ai fi vrut să-l superi. Și, până la urmă, era un bărbat în toaleta femeilor... Deși nu o arăta, cine știa ce ciudat era de fapt.

N-am avut însă timp să mai cântăresc gândul ăla, căci ușa de la toaletă s-a deschis și a intrat nimeni alta decât Silvia. Am văzut-o cu coada ochiului, m-am întors crispată spre ea, dar nu m-a remarcat. S-a dus ținută la prima oglindă, să-și verifice machiajul impecabil, a scos rujul din poșetă și, tocmai când se pregătea să-și împropăteze stratul de pe buze, m-a zărit în oglindă.

– Eeemaaa?!... Cât mă bucur să te văd!!! a spus ea întorcându-se spre mine. Trebuie să ne ascuți! Trebuie să vorbești cu noi! Am încercat de atât de multe ori să dăm de tine, dar bănuie că erai prea supărată ca să poți vorbi. Nu te condamn...

“Trebuie...”, „nu te condamn...”, hhhmmm... Totul îmi părea pe dos... Am vrut să-i spun că EU Nu Trebuia să fac Nimic, iar cât privește cine pe cine avea Dreptul să condamne... Numai că vorbele pur și simplu nu mi s-au desprins de pe buze. Am stat acolo uitându-mă fix la ea și neputând să scot un sunet.

– Ne pare atât de rău, trebuie să ne crezi că ne-am chinuit cât am putut de tare să nu se întâmple, dar ne iubim așa de mult... Ne-am iubit dintotdeauna. Nic e toată viața mea și eu a lui. Oooff, Ema, trebuie să ne crezi că n-am putut rezista, pur și simplu. A fost mai presus de noi.

Șuvoiul ăla de cuvinte se revărsase din gura ei, nelăsându-mi timp să spun nimic. Am stat acolo, total lipsită de apărare, simțind cum vorbele mă loveau una după alta, lăsând urme adânci în mintea mea. Aș fi vrut să strig, să îi spun să tacă. Nu mă interesa să aud cât se chinuieră ei! Era o glumă sau ce?!

– Urma să te căutăm oricum cât de curând. Trebuie să ne înțelegi, trebuie să ne ajuți! Nu putem trece mai departe fără iertarea ta.

Asta îmi spusese Silvia atunci. Stătuse acolo, senină și superbă ca întotdeauna, și îmi spusese că Trebuia să îi ajut.

După care a deschis din nou gura, iar inima mea, ce mai rămăsese din ea, s-a carbonizat într-o secundă, chiar acolo, în restaurantul El Guardita, în baia din spatele scenei, în timp de Silvia îmi dădea marea ei veste:

– Ne căsătorim, Ema, ne căsătorim la vară. Vrem să fii alături de noi, ne e atât de dor de tine la amândoi și știm că n-o să fie desăvârșit dacă tu nu ne vei fi alături. Dacă tu nu ne vei ierta...

Am simțit aerul cum îmi părăsește plămânii cu un șuierat și totul s-a năruit în capul meu ca un castel de cărți de joc. Se căsătoreau, aveau să fie împreună pentru totdeauna, se că-să-to-reau!

Și dac-aș fi fost de piatră n-aș fi putut sta mai nemișcată. Aveam dintr-o dată convingerea că orice gest, oricât de mărunț, m-ar fi spart în mii și mii de bucăți. Și-apoi l-am auzit:

– Ajunge!

A spus-o cu o voce de plumb, care ne-a făcut pe amândouă să ne întoarcem dintr-o mișcare către el. Silvia fusese atât de absorbită de ce avea să-mi spună, încât nici nu băgase de seamă că mai era cineva cu noi acolo, iar eu uitasem cu desăvârșire de el, mult prea preocupată de restul.

Cuvântul fusese ca un duș rece pentru amândouă. M-am uitat din nou la fața lui și mi-a fost clar că era supărat, chiar furios.

– Te conduc la masă, a continuat el apropiindu-se cu rapiditate. M-a luat de cot și, aplecându-se spre mine ca și cum ar fi ajutat un bolnav, m-a împins spre ieșire. O secundă mi-a trecut prin minte să mă împotrivesc, dar gândul că aveam să rămân în continuare cu Silvia în aceeași încăpere mi-a întors stomacul pe dos. Am mers ca în transă până la ușă, tipul a deschis-o și-am ieșit împreună, lăsând în urmă o Silvia cu ochii măriți de uimire.

M-a condus până la masă ghidându-mă cu siguranță, după care, imediat ce am ajuns, mi-a dat drumul la braț și a plecat fără nici

măcar o privire în urmă. Am vrut să-i spun să se oprească, măcar să-i mulțumesc, dar am auzit-o pe Carmen strigându-mă:

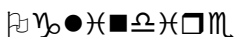
– Ema, ce s-a întâmplat?! Arăți de parc-ai fi văzut o fantomă. Ce-i cu tine?!

M-am strecurat din nou la locul meu și-am alunecat moale în scaun. M-am uitat înspre masa lui Nic și a Silviei și i-am văzut pe amândoi cu capetele întoarse către mine, Silvia vorbind plină de vervă. Carmen mi-a văzut privirea și s-a uitat și ea într-acolo.

– Oofff, la naiba! Exact asta îți trebuia acum... Vino încoace, a zis ea și m-a luat pe după umeri. M-am ghemuit și mi-am pus capul pe umărul ei, povestindu-i ce se întâmplase.

Vestea căsătoriei a lăsat-o și pe ea mută și nu și-a revenit decât ca să se întrebe ce căuta în toaleta femeilor tipul care mă scosese din corzi atât de inspirat. Adevărul era că, privind înapoi, nu puteam decât să-i mulțumesc pentru intervenția lui. Nu știam cum s-ar fi terminat totul dacă n-ar fi fost acolo și n-ar fi oprit-o pe Silvia. Mai mult, nu știam cum aș fi putut merge de una singură (sau, și mai rău, cu Silvia după mine) până la masa noastră, trecând pe lângă Nic chiar și la oareșce distanță.

Am rămas cu colegii în continuare în seara aia, din neputința de a pleca singură, doar cu gândurile mele. Când ne-am îndreptat cu toții într-un final spre ieșire, mi-am amintit de roiul de albine și mi-am dorit să-mi fi fost prea frică să intru, să fi plecat imediat ce le-am văzut. Auzisem odată că un roi de albine așezându-se pe-o clădire vestește un incendiu înăuntru. Deși în restaurant nu luase foc nimic la propriu, inima mea cu certitudine se făcuse scrum. Așa că da... Superstițiile începeau să aibă toată atenția mea.

Oglindire

Ilian se concentrează în ascultarea întunericului. Vede cum norii de Sintra Vergulia străbat strada fierbinte și aglomerată, vârtejuri plumburii rotindu-se în căutarea prăzii, involburându-se în jurul unuia sau altuia dintre trecători și agățându-se de ei.

Își întinse simțurile cât putu de departe ca să le prindă Sursa, dar oriunde își îndrepta atenția erau doar urme remanente mai vechi, nici măcar un nod recent de care să se poată agăța.

Era o noapte liniștită – cât putea fi de liniștită într-un oraș atât de mare – așa că rămăsese lângă Ema. Se uita la chipul ei tensionat, cu pleoapele închise, tremurând neconținut în somnul agitat. Îi amintea atât de mult de prima oară când o văzuse, cu câteva luni în urmă.

Ajunsesse în orașul ei după ce Demitri, cel mai vechi și puternic Înger Păzitor de acolo, încetase să mai fie. Venise să afle ce se întâmplase cu el și să alunge Sursele ce împânziseră cu noduri de energie negativă toată partea din oraș în care stătea și Ema.

Simțise disperarea fetei în timp ce trecea pe lângă casa ei, în urmărirea uneia dintre Sursele ce își găsiseră sălașul pe-acolo. Cândva fusese și el Înger Păzitor, înainte să devină Războinic în Ordinul Puterilor, iar nevoia ei de alinare era atât de arzătoare, încât îl atrăsese ca un magnet uriaș. În mod normal nu s-ar fi dus, Ordinul lui nu se ocupa direct cu treburile oamenilor, numai că Demitri trebuia să fi fost și Protectorul ei, iar Ilian știa că în seara aia nici un alt Înger nu putea fi alături de sufletul acela.

Pătrunsese în camera fetei încercând să înțeleagă ce se întâmplase de o tulbura atât de tare. Stătea ghemuită în mijlocul patului, cu mâinile în jurul genunchilor, legănându-se ușor, și cu un maldăr de fotografii făcute franjuri în jurul ei.

După aura puternică ce-o înconjura și-a dat seama că era un suflet vechi și l-a supărat să vadă lumina însângerată pâlpâind sumbru în jurul ei. Ce-i drept, ca om era tânără, în jur de 20 de ani, iar trăirile din copilărie și tinerețe ale oamenilor aveau întotdeauna o intensitate mult mai mare decât la maturitate. Și totuși, ca un suflet vechi să fie atât de tulburat, omul trebuia să fi resimțit o durere profundă, covârșitoare, genul de durere care uneori îi împingea la alegeri greșite.

S-a uitat la ea cu atenție, încercând să-i pătrundă emoțiile. Avea o față prelungă, scăldată în lacrimi, cu o piele ca de porțelan și ochii migdalați sclipind verzi ca iarba, tulburi de la atâta plâns. Părul lung

și întunecat, de culoarea pământului ud, îi curgea în valuri pe spate. Și cu toată tragedia întipărită pe chipul ei, tot îi putea vedea frumusețea pură. Era un chip pe care oamenii l-ar fi descris drept angelic, dar din partea lui era cu mult mai frumoasă decât majoritatea Îngerilor pe care îi știa, iar cum stătea așa, ghemuită, cu privirea pierdută în depărtarea unui gând chinuitor și durerea întipărită pe față, părea teribil de fragilă.

S-a așezat lângă ea și și-a aruncat o privire peste bucățile de fotografii răspândite pe pat. Bănuielile îi erau îndreptățite, era evident o poveste de dragoste sfârșită prost, numai că aceasta părea că, dirijată greșit, în loc să ajute sufletul să crească, putea lăsa răni adânci, căci dragostea și moartea erau cele mai puternice forțe care modelau sufletele în toate timpurile. Fata fiind însă un suflet vechi, părea cumva greu de înțeles și era cu atât mai rău că o putuse atinge atât de tare.

A stat lângă ea o bună bucată de timp, încercând să îi imprime cu energia lui o stare de calm și împăcare și să-i transmită gânduri de consolare, fără să aibă însă, cel puțin în aparență, vreun rezultat. De două ori i se păruse chiar că lucrurile se înrăutățeau, fata izbucnind brusc în plâns.

Știa foarte bine că nu putea transmite gânduri decât la marginea nivelului conștient, alegerea fiind în întregime a oamenilor dacă să le audă sau nu. Iar atunci când Erau auzite, de multe ori gândurile Îngerilor sfârșeau părăsite sau luate chiar în derâdere cu replici mentale autoironice care făceau misiunea lor mult mai dificilă. În astfel de cazuri ar fi ajutat enorm să înțeleagă gândurile oamenilor, să poarte un dialog mental cu ei, dar știa de ce nu era posibil – în cele din urmă liberul arbitru n-ar mai fi existat și alegerile nu ar mai fi fost cu adevărat ale oamenilor.

Iar asta nu se putea întâmpla. Așa că tot ce făceau Îngerii era să le prezinte opțiuni pe ghicite, sperând să atingă sursa problemelor.

Era adevărat că aura oamenilor și energiile pe care le transmiteau prin sentimente îi ajutau pe Îngeri să înțeleagă mai mult sau mai puțin cam tot ce era nevoie, atâta timp cât cunoșteau omul. Pentru Îngerul Păzitor al fetei ar fi fost foarte ușor să își dea seama

ce se întâmplase, pentru că o văzuse evoluând, îi știa viața și trăirile, experiențele și relațiile.

Dar Demitri nu mai era, iar Ilian simțea neliniștea că eforturile lui puteau să nu fie de ajuns.

Când mama fetei venise într-un târziu acasă și intrase în cameră să vadă de ce nu-i răspunde copilul la chemări, Ilian se bucurase că avea să audă o explicație mai clară a motivului.

– Ema, cum a fost azi la examen? o întrebase mama din pragul încăperii, după care, în momentul în care văzuse dezastrul din pat, tonul i se umpluse de îngrijorare și din doi pași fusese lângă fată.

– Ce s-a întâmplat mami, ce-ai pățit? o întrebase în timp ce se așeza pe pat și încerca să-i prindă privirea.

“Deci Ema” gândise Ilian. Măcar atât și tot era important că aflase. Își amintea că numele presărate în gândurile pe care le transmitea îl ajutasera de multe ori să fie mai convingător pe vremea când fusese Înger Păzitor.

Fata izbucnise din nou în plâns ascunzându-și fața între genunchi.

– Nic și Silvia... i-am găsit împreună, la el. Mă înșeală, mamă..., cu ea..., rostise printre suspine.

– Ooofff, Doamne, Ema, cum să-ți faci ție una ca asta?! fusese replica mamei pe un ton îngrozit. Și Silvia, nu i-ar fi rușine! A fost de-atâtea ori în casa mea și s-a prefăcut că ți-e cea mai bună prietenă. Ți-era ca o soră. Tocmai ea să facă așa ceva?! Incredibil... Știam eu că e ceva în neregulă cu băiatul ăla! Întotdeauna mi s-a părut prea îngâmfat și egoist. Nu te-a meritat niciodată!... Lasă, iubita mea, îi zisese mama în timp ce o mângâia pe spate. Dacă au fost în stare să-ți faci așa ceva, nici nu merită să te mai gândești la ei.

– Dar nu pot să nu mă mai gândesc! Numai asta am în minte! răspunsese Ema cu o voce amară.

– O să treacă, draga mamei, ai să vezi, o să treacă, murmurase mama îmbrățișând-o și strângând-o tare la piept.

– Nu,... nu cred că o să treacă, spusese atunci Ema pe un ton scăzut. Îmi vine să MOR... Dacă cei mai buni prieteni au putut să-mi facă asta, înseamnă că nu merit dragostea nimănui!